

detektivní
román

PETRA ZHŘÍVALOVÁ

DESIGN
VRAŽDY

Design vraždy

Vyšlo také v tištěné verzi

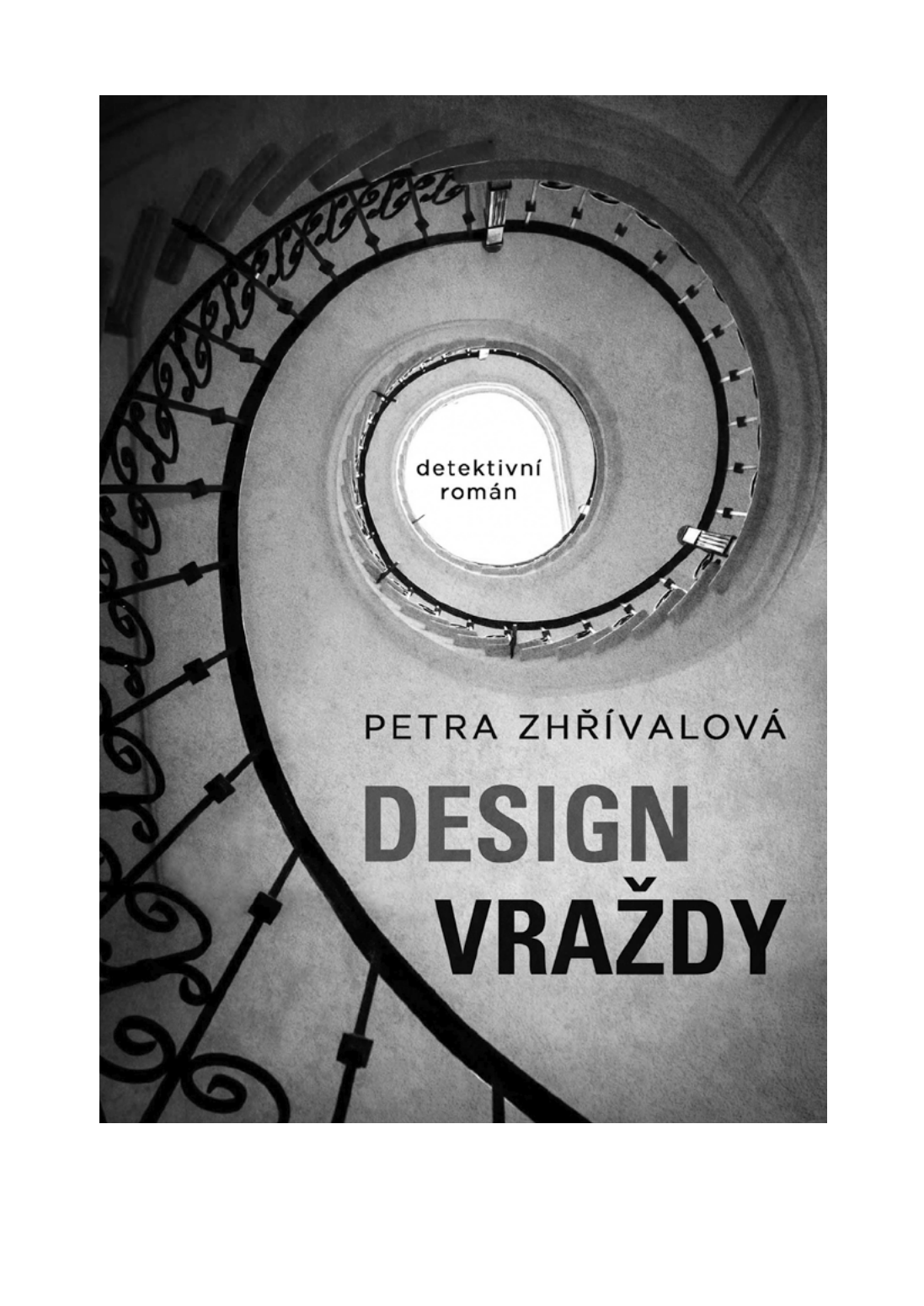
Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Petra Zhřivalová
Design vraždy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

detektivní
román

PETRA ZHŘÍVALOVÁ

**DESIGN
VRAŽDY**

„Opravdu si nemůžeme v klidu promluvit?“ pronesla prosebně, ale Milana neobměkčil tón jejího hlasu ani pokorný výraz, který opanoval její pro něj ještě donedávna mimořádně zajímavou tvář.

„Ne.“ Vážně neměl chuť se s ní vybavovat, objektivně neměl ani čas. Bezděky se podíval na luxusní hodinky na své ruce a Vandě to samozřejmě neuniklo, protože na něj bez přestání upírala oči.

„Tak třeba zítra? Prosím.“ Zněla zoufale.

„Je to zbytečné. Pochop to už konečně! Dolézání přece není tvůj styl.“ Začínala ho štvát a zalitoval, že neměl dost odvahy ukončit s ní kromě mileneckého poměru i ten pracovní.

„Ale já tě miluju! Uznávám, udělala jsem chybu. Přece to ale nemusí znamenat konec mezi námi! Funguje nám to skvěle, nemůžeš náš vztah jen tak zahodit.“

„Už ti nevěřím. Je konec. A jestli máš problém to pochopit, zvaž svoje další působení v ateliéru.“

Aby zdůraznil definitivu svých slov, nevěnoval jí už ani jediný pohled a opustil místnost. Znovu se zadíval na hodinky, tentokrát se soustředil na časový údaj, který mu poskytly – musí sebou vážně hodit, jestli chce stihnout vyjížďku. Ačkoli zpoždění nabral ještě před tím, než ho zastavila Vanda, jeho vztek se obracel k ní. Kráva pitomá, jak ta mu zkomplikovala život! Objektivně ho její chyba stála jednu konzultaci u právníka, ale ten pocit studu, který zažíval, jí prostě odpustit nemůže. Je šikovná a vždy ji považoval za spolehlivou. Ale jestli se bude chovat jak hysterická odkopnutá manželka, nezbude mu nic jiného než ji z ateliéru vyrazit.

Nečekal na výťah a seběhl schody. Miloval původní secesní zábradlí v domě a neodolal a v každém mezipatře se jej v oblouku dotkl. Z půdních prostor, kde jeho ateliér sídlil, to činilo rovných deset dotyků chladného kovu.

Z domu téměř vyběhl a rychlým krokem vyrazil ke svému Porsche Cayenne, které zaparkoval v přílehlé boční ulici. Korunovačnický je pěkně ucpaná, ale pak už to snad pojedou rychle a on zvládne odpolední program přesně tak, jak si naplánoval. Denní dávku po-

hybu, potřebnou k tomu, aby si udržel sportovní postavu a tím i relativně mladistvý vzhled, si odbyde jízdou na svém koni. Pak se přesune domů, kde nechá vůz, převlékne se a půjde na slavnostní otevření nové administrativní budovy, kterou Prague Prime Builders postavili. Potřebuje si soukromě promluvit s ředitelem pro zahraniční obchod, takže se mu tahle akce náramně hodí.

Do Statenic dorazil přesně za 35 minut, dalších 15 minut trvalo, než opustil šatnu v jezdeckém oblečení. Personál zatím nachystal Chantal, ale Milan se neobtěžoval ocenit jejich profesionalitu slovy díky nebo úsměvem. To je již zahrnuto v horentní sumě, kterou za ustájení Chantal měsíčně platí.

Mrštně se vyšvihl do sedla a netrpělivě koně pobídl k jízdě směrem do sousedního lesíku. Cítil, jak mu čerstvý lednový vzduch dělá dobře. Jako by mu fyzicky čistil hlavu, přesně to potřeboval! V poslední době se na něj valí problémy. Krom té lapálie s Vandou začíná v Prague Prime Builders houstnout atmosféra. Už dva týdny přemýšlí, proč Mach nařídil mimořádný interní audit. Samozřejmě se z titulu vlastníka třetiny akcií dožadoval vysvětlení. Mach jej odbyl tvrzením, že je to logický krok zodpovědného manažera, který se ujímá vedení. Chce zjistit, co může dělat lépe než jeho předchůdce. Totéž tvrdili Milanovi společníci, když je konfrontoval, je to běžný manažerský postup. Firma nevydělává dle jejich očekávání, a pokud má změna generálního manažera přinést očekávané výsledky, audit je logický krok.

Jenže Milan cítí, že tady něco nehraje. Těžko se mu ale podaří nahlédnout pod pokličku dění, když se ve firmě mihne jednou za uherský rok a většinu času tráví ve svém ateliéru. Nutně si musí promluvit s Honzou, ten určitě ví víc.

Odbočil na polní cestu, aby se vyhnul frekventované silnici. Chantal by neměla nejmenší problém komunikaci přecvátat, asi ani na dálnici by neznervózněla, ale on v sedle hledal klid. A toho se nedočká, když má v zádech kolonu aut. Zhluboka se nadechl a znovu se podivil nad geniem loci tohoto místa, vlastně pořád ještě hlavní

město, nad hlavou mu přistává jedno letadlo za druhým, a přesto má pocit poklidného a vlídného venkova, kam stres nepatří.

Tak rád by ho tu odložil a už se k němu nevracel! Musí se zbavit toho svíravého pocitu okolo žaludku, než si užene žaludeční vředy nebo ještě něco horšího. Milan se otrásl, nemocí se bál. Je to jen stres, a ten zvládne! Vždyť absolvoval tolik manažerských školení, minimálně pět bylo zaměřeno přímo na stres a každé druhé se tohoto tématu dotklo. U každého člověka se určitě střídají lepší a horší dny. Má za sebou skvělé období, kdy se mu dařilo, na co jen pomyslel. Teď prostě přišly slabší chvílky, ale jistě brzy odejdou. Určitě to není tak, že by ho štěstěna opustila. Nakonec mu vždycky všechno v životě vycházelo, i přes počáteční obtíže, a nejinak tomu bude tentokrát.

Pobídl Chantal ke cvalu. Rychlé tempo zvýšilo odpor vzduchu a Milan cítil, jak je ledový. V mžiku mu pronikl pod jezdeckou helmu, prostoupil vlasy a chladil pokožku hlavy. Roztrásla ho zima, a to přesto, že se v sedle pohyboval ve stejně svižném tempu jako kuň. Projížděl přes zmrzlé pole a najednou měl jasnou vizi, jím navržené nádobí se stane ikonou! Všichni budou znát jeho jméno, každý bude toužit pít z jeho šálku svou ranní kávu, nevěsty budou usilovat o to, aby se jeho servis stal ústředním svatebním darem!

Jasnozřivá chvíle byla intenzivní, úplně utlumila pocit chladu. Najednou vůbec necítil svoje tělesno, jako by na Chantal cválal jeho vlastní duch. Nálada mu vystoupala do euforických frekvencí, cítil, jak z něj konečně spadl všechen stres a válí se někde daleko za zadkem jeho koně. Teď si je jistý, současná nepříjemná situace je jenom malá překážka v cestě za splněným snem! Nevadí, že ztrácí pozici nepostradatelného společníka v developerské společnosti, jehož věhlas coby prvoligového architekta v počátcích jejího podnikání otevíral dveře zajímavým zakázkám. Ať si klidně Mach prošourá firmu skrz na skrz, stejně na nic nepříjde. Pokud ho Neruda a Frantlová odstaví z rozhodovacích procesů, taky to přežije, vždyť jestli se jim podaří firmu zase pořádně rozhybat, poplynou mu zisky

i bez jeho přičinění. On se teď potřebuje soustředit na své návrhy a jejich realizaci. To je budoucnost, po které vždy toužil. Být solitér, úspěšný a bohatý. Vlastně ho ani nebaví být ukrytý v akciové společnosti. Má na to, aby trhu nastavoval svoje vlastní čelo!

Směs hrdosti a radosti mu způsobila větší pocit tepla než cval. Směřoval koně k Alšově vyhlídce, miloval pohled dolů do údolí, umocněný o fakt, že do něj shlíží ze sedla koně. Když vystoupal téměř k vrcholu, ucítil najednou kouř. Ani vteřinu nepochyboval o tom, co musí udělat. Pomalu, aby svou panikou nenakazil Chantal, ji obrátí zase dolů a pak ji sebejistě pobídne k opuštění místa. Nejspíš si zase ti idiotští houmlesáci rozdělali oheň, ačkoli se vyhlídka nachází v chráněné oblasti. Ale policii je to úplně šumák, kolikrát už donutil ředitele stájí, aby podal oznámení na policii! A nikdy nic nevyšetřila. Vlastně Milan pochybuje, že policie vůbec v této záležitosti někdy nějaký vyšetřovací úkon učinila.

Chantal se nechala snadno pobídnout, aby se otočila o 180 stupňů, byl na ni spoleh jak na jeho švýcarské hodinky. Sotva však udělala první dva kroky dolů ze svahu, vyběhla zpoza skály postava, která držela v ruce hořící louč.

„Jdi s tím ohněm do prdele, ty debile!“ zařval vztekle Milan a snažil se obrátit koně zase směrem vzhůru, pryč od ohně, který jej tak děsil. Chantal se ale stavěla na zadní a měl co dělat, aby se na jejím hřbetě udržel. Když se postava přiblížila o další krok a rozmáchla se loučí proti nim, Chantal vyrazila prudce vpřed a Milan ztratil rovnováhu. Hlavou se bolestivě praštil o skalnatou zem, cítil, jak mu křuplo v zádech, a vzápětí ucítil palčivou bolest v kotníku. Do háje, určitě to bude mít zlomené, a to má jít na ten večírek!

„Ty seš takovej kretén, že ti není rovno! Co si sakra myslíš, že děláš?“ obrátil pohled i zlost na původce svého pádu.

Místo odpovědi se však dočkal rány do hlavy, tak prudké, že okamžitě ztratil vědomí.

„Ivanko, ne aby ses tu beze mě flákala! Koukej využít čas k dodělání výkazů a samozřejmě počítám, že doktoru Lažanskému připravíš spis, aby konečně mohl toho Berkiho obžalovat.“

Václav jí přes psací stůl, který je odděloval, věnoval strojený úsměv a Ivana se musela ovládnout, aby mu něco jedovatého neodsekla. Nemá cenu zvyšovat si jeho trapnými poznámkami krevní tlak, už takhle bere na jeho snížení prášky. Za deset minut jim končí pracovní doba a Václav zítra ráno zmizí do Poděbrad, aby si v tamních lázních doléčil infarkt myokardu, a Ivanu čekají tři nádherné týdny bez jeho idiotských poznámek a trapných komentářů. Je to vlastně něco jako dovolená. Václav si myslí, jak ji doběhl, když na ni přehodil resty v papírování. Jenomže Ivaně ve své podstatě vyhovují. Samozřejmě oficiálně jde s mainstreamovým mručením a stejně jako všichni kolegové věčně nadává, jak jsou přetíženi byrokracií a na samotné vyšetřování násilných trestných činů jim nezbyvá čas ani energie. Ale ve skutečnosti to patří k jejím oblíbeným činnostem. Uvaří si kávu do svého milovaného hrnku, který jí přivezl Tomík z Maříže, kam jeli na výlet v rámci sportovního soustředění floorbalu na jihu Čech. Vážně je to už patnáct let? Ivana potlačila povzdech. Ten čas tak hrozně utíká. Ale asi je to tak dlouhá doba, stav hrnku tomu odpovídá, je otlučený, kamenina popraskaná a na horním okraji se dokonce kus hrnku odštípl, takže musí pít z druhé strany, než jí, coby pravákovi, vyhovuje. Nejspíš by to chtělo nový, jenomže nikoho nenapadne koupit jí to, co potřebuje. A mnohem líp se pije z hrnku, který dostala, protože vždycky, když ho bere do ruky, vyvolá milou vzpomínku. Prostě s tímhle hrnkem doklepe kariéru, už jenom dvanáct let a půjde do důchodu.

Možná se spolu odstěhují do nové kanceláře, na jiné pracoviště, úplně mimo policejní sbory. Ivanu mnohokrát napadlo, jestli by jí nebylo lépe někde na ministerstvu. Tam by si v klidu papírovala a věděla, že když si uvaří kávu, vypije ji teplou, protože ji nikdo nebude odvolávat k nějaké nechutně vyhlížející mrtvole. Za těch bezmála třicet let si samozřejmě zvykla, ale pořád se raději než na

lidské ostatky koukala třeba do výlohy květinářství. Nebo na ty papíry. S láskou pohlédla na štosy formulářů vyskládané na Václavově stole. Ty tři týdny si vážně užije! Když bude pryč, bude si moct v klidu pouštět z telefonu při práci hudbu, aniž by si pořád musela vyndávat sluchátka z uší. Václav se totiž neustále dožaduje pozornosti, ačkoli nemá žádné faktické poznámky k práci, a navíc plácá totální nesmysly.

Spokojeně se na něj usmála. „Spolehni se, ty papíry samozřejmě vyřídím.“

Václav jí shovívavě pokynul rukou. „Hodná holka. Pošlu ti pohled.“

Přesně o tohle stojí, o stupidní pohlednici z lázní, aby si ji připíchl na nástěnku mezi ostatní, které jí Václav vytrvale posílá ze zimních i letních dovolených. (Jeho manželka je vášnivá lyžařka a cestovatelka, takže ho honí po celém světě. Václava to nejspíš ani trochu nebaví, ale na Ivanu machruje, protože ona, jak je rok dlouhý, paty z Čech nevytáhne. Co z Čech, vlastně ani z Prahy.)

Podruhé během pár minut spolkla odpověď, která by jí šla od srdce, a omezila se na neutrální zamumlání. Jenom pár hodin ji dělí od sladkých tří neděl, prostě to ustojí a dneska se s Václavem nepohádá.

Pokusila se vyloudit na tváři zdvořilý úsměv. Nereagoval, takže se jí to nejspíš povedlo. Teď se ho zeptá, jestli už má itinerář následujících jednadvaceti dnů, protože manželka by mu neodpustila, kdyby trčel celou dobu v Poděbradech a nepohlédl si okolí, čímž se rozumí rádius cca padesáti kilometrů. Samozřejmě to o té manželce si nechá pro sebe, jejím cílem je Václava zabavit a odvést tak jeho pozornost od své osoby, ne jej naštvat.

Než stačila otevřít pusku, vrazil do jejich kanceláře sám pan ředitel, plk. Mgr. Luděk Pospíšil.

„Promiň, Václave, není ti přáno zapakovat se v klidu do lázní, máte výjezd. Smrtný pád z koně, někde u Únětic. Vezměte si auto a jeďte tam.“

„Nevadí, rád se před cestou trochu protáhnu. Ale je to teda výstředník, v téhle době umřít v sedle, to je rarita. Statistika úmrtí při překonávání vzdáleností mu jednoznačně předurčovala autonehodu. Nejspíš i při leteckých katastrofách zemře víc lidí než pádem z koně,“ podívoval se Václav nahlas.

Pospíšil souhlasně pokýval hlavou. „To asi jo. Náš žokej se jmenoval Milan Chlumecký. Nějaký architekt, prý docela známý, ale přiznám se, nikdy jsem o něm neslyšel.“

Václav jel s jejich šéfem na stejné vlně, o tom se Ivana přesvědčila už mnohokrát. „Asi zase tak známý nebyl, mně to taky nic neříká.“

Spolkla poznámku, že jim by patrně nic neřekla ani jména Kaplický nebo Jiříčná, nebyla si ani jistá, zda by reagovali na Kotěru či Plečnika.

„Asi nebyl známý v platových podmínkách české policie, ale navrhl třeba Kovářovi sídlo na Šumavě,“ pronesla smířlivě. Faktem je, že by sice ani jeden z pánů nesložil test všeobecných znalostí druhého stupně základní školy, ale jejich přehled dějin kriminalistiky byl úctyhodný a Ivana jim stačila sotva co do soudobých vrahů. A ne každého porodila profesorka dějin umění, díky které propadne lásce k architektuře a designu jako ona.

„Kterému Kovářovi?“ přerušil Václav tok jejích myšlenek.

„No tomu našemu, jak jsme ho před pěti lety vyšetřovali pro pokus o vraždu Ibiševiče.“

„Jo, tomuhle!“ Václav se zatvářil překvapeně a odmlčel se. Ivana by vsadila klidně aktuální zůstatek na svém bankovním účtu, že se v myšlenkách vrátil k jejich starému případu. Miliardář, který svůj rozsáhlý majetek získal během pár let údajnými investicemi v Bosně, byl podezřelý z pokusu o vraždu svého švagra a obchodního partnera. Ivana s Václavem věnovali případu nespočet přesčasových hodin a nakonec byl případ uzavřen, Kovář obviněn a později obžalován. Soud jej obžaloby zprostil a odvolací soud rozsudek potvrdil.

Ivana pohlédla kolegovi do zachmuřené tváře – nepochybně vzpomíná na jejich skoro vraha, který běhá vesele po světě, a bez ohledu na čas, který plyne, to Václava pořád žere. V tomhle je Ivana dál a netrápí se, že zlo zůstalo nepotrestáno. Ne, že by ji vývoj událostí těšil, ale dokáže se od práce odstříhnout alespoň do té míry, aby se neužírala případy zproštěných obžaloby, přestože svou práci odvedli dobře a nezpochybnitelných důkazů shromáždili dost. Něco jiného pak je, když Ivana neví, kudy v případě kam. To dokáže celé noci nespát a přemítat, jak na to. A co ví, Václav to má stejně. Vlastně jsou to dva takoví nerváci, možná by se k ní hodil někdo psychicky odolnější, někdo, kdo by svůj klid přenášel i na ni. Ale nového partáka nedostane. Vlastně, i kdyby ta možnost byla, nevyužila by ji. Nemohla by to Václavovi udělat, strašně by se ho to dotklo. A taky je na něj už zvyklá. Je životem proškolená a ví, jak bláhové je myslet si, že s někým novým by byl vztah bez jediné chybičky, ať už životní, nebo pracovní.

„Tak jestli to byl stejný týpek jako Kovář, tak ta smrt v sedle je nejspíš karma,“ přerušil Václav Ivanino rozjímání.

„To asi ne, jenom je módní nechat si od něj navrhnout dům. Pochybuji, že byli s Kovářem v nějakém blízkém vztahu,“ pokrčila Ivana rameny.

„Doufám. Neměl bych zrovna náladu vyslyšet Kováře jako svědka.“ Václav si upřímně povzdechl, asi jej opravdu trápily vzpomínky na případ, kdy se nepodařilo vraha dostat do vězení, až se jej Ivaně zželelo.

„Kovář by stejně spadl na mě, zatímco ty se budeš flákat v lázních,“ zazubila se na něj přátelsky, ale Václav si to evidentně přebral špatně.

„Tak za prvé, flákat se rozhodně nebudu, mám procedury od rána do noci! A navíc za dobu mé nepřítomnosti nestihneš ani prostudovat pitevní protokol, víme, jaký jsi rychlík!“

Ivanu to samozřejmě popudilo a to tam bylo její odhodlání se s kolegou dneska nepohádat.

„No jo, pane rychlý! Práce kvapná, málo platná! Kdo pořád přepisuje protokoly, protože nadělal zmatky? Když si odečtete všechny ty opravný úkony, jsem vlastně rychlejší než ty!“

„No tak to se pleteš! Dobře, párkrát jsem musel něco korigovat, ale většinu věcí mám rychle a správně na první dobrou!“ Václav zbrunátněl a těžce oddychoval. Ivaně problesklo hlavou, že by bylo vážně absurdní, kdyby dostal další infarkt těsně před odjezdem do lázní.

„Ehm, všechno podstatné jsem vám řekl, možná byste už měli vyjet do těch Únětic,“ uvědomil si nejspíš i jejich nadřízený Václavova aktuální zdravotní rizika a hodil ručník do ringu.

Ačkoli se Václav s Ivanou shodli, že na Alšově vyhlídce nikdy nebyli, díky navigačnímu systému našli místo činu snadno, přestože už bylo v tuto roční dobu šero hraničící s tmou. Pod vyhlídkou bylo zaparkováno několik policejních aut, což působilo vzhledem k zákazu vjezdu motorovým vozidlům absurdně.

Václav se jako první protáhl pod vytyčovací páskou policie a Ivana jej následovala. Po pár stech metrech zahlédli skupinu lidí v policejních uniformách v blízkosti velkého černého igelitového pytle. Co skrýval, by došlo i laikovi. Část policistů soustředěně prohledávala terén ve snaze zajistit stopy, houstnoucí tmou probleskávaly kužely světla jejich baterek. Tři pouze postávali a tvářili se rozpačitě. Evidentně jim byla zima, ale nejspíš jim připadalo nemístné nad ostatky zemřelého podupávat nebo se jiným způsobem snažit rozproudit krev v těle, a tím zvýšit pocit tepla. Lednový podvečer opanoval holomráz, tak typický pro zimy bez sněhové nadílky.

„Dobrého podvečera přeji vespolek! Jsem kapitán Jeníček a tohle je nadporučík Netušilová.“ Václav kývl bradou směrem k Ivaně a pak se znovu zadíval na přítomné.

„Tak co víme?“ Václav se tvářil natěšeně, jako kdyby dorazil na Matějskou, a ne na místo činu. Ivaně bylo jeho nadšení pro práci v zásadě sympatické, většinou ji dokázalo motivovat i v těch horších dnech, ale ve chvílích, jako byla tato, jí přišlo neetické a nepietní.

„Dobrý den,“ pozdravila tiše a stoupla si po bok mladého policisty.

Václav se suverénně sehnul k černému igelitu, odhrnul okraj a prohlížel si mrtvolu, právní terminologií poškozeného. Mladý kolega okamžitě s úslužným výrazem posvítil baterkou na objekt Václavova zájmu a Ivana automaticky zadržela dech. Muž měl značně potlučený obličej, silně zakrvácenou hlavu na spánku a nebyl na něj ani trochu pěkný pohled. Ivana byla docela ráda, když Václav vrátil okraj černého igelitu na původní místo.

Muž po boku Ivany ochotně referoval, co zjistili, měla pocit, že chvilku dokonce zaváhal, jestli nemá služebně starší kolegy pozdravit salutováním.

„Milan Chlumecký, architekt a majitel koně, kterého měl ustájeného v sousedních Statenicích. Kůň se splášíl, nevíme, kudy běhal, ale posléze se sám vrátil do stáje. Zaměstnancům stáje došlo, že se asi stala nějaká neobvyklá událost, a dvě šly Chlumeckého hledat. Našly ho tady. Obě ho identifikovaly bez jediné pochybnosti.“

„Kde jsou teď? Můžeme s nimi mluvit?“ zajímal se Václav.

„Čekají ve stáji na sepsání vysvětlení. Jsou celkem v pohodě, asi už viděly ledacos.“

„Aspoň že tak. Víme už, jak Chlumecký zemřel?“ pokračoval dál ve vyptávání.

„Doktor právě odjel, ale podle jeho odhadu nastala smrt v důsledku vícečetných poranění hlavy, patrně údery o místní skalnatý povrch.“ Mladý policista byl celý zrůžovělý, nejspíš to bylo poprvé, co byl přítomen smrtelné nehodě. Adrenalin vyvolaný skutečností, že má pro vyšetřování vlastně zásadní informace, mu kromě barvy ve tvářích také způsobil lehké zadrhávání v řeči, což Ivaně připadalo roztomilé.

„A proč si myslí, že to byla vražda? Jestli se tady Chlumeckému splašil kuň, tak asi padal na skálu přirozeně bez cizího zavinění, ne?“ zajímal se Václav dál a Ivana pocítila zadostiučinění, že to s ním tak dlouho vydržela. Jsou spolu tak synchronizovaní, že se ptá na ty samé věci, které by zajímaly ji, takže může mlčet a v klidu si přemýšlet, přesně jak potřebuje. A Václav si zase užívá pozornosti, jak má rád.

„Těch úderů prý bylo na jeden pád příliš. To by z toho koně musel sletět opakovaně. Blíží informace nám neřekl, máme si počkat na pitvu. Ale podle šrámů a oděrek by se musel kulit aspoň z několikametrového srázu. A podle všeho leží na místě, kde z koně spadl, žádný sráz tady není.“

Ivana se stejně jako Václav pátravě rozhlížela po místu činu. Snažili se vrýt do paměti každý kamínek a trs loňské suché trávy.

„Dobře, jedem do stájí.“ Václav považoval jejich angažmá na dějišti nehody za ukončené a otočil se, aby se vydal směrem k zaparkovanému autu.

„Snad brzo přijedou havrani a budete moct jet domů, je hrozný mráz,“ věnovala Ivana soucitný pohled uniformovaným kolegům.

„Ještě jednou díky za pomoc a na shledanou,“ loučila se s nimi a úsměvem se snažila omluvit chování Václava, který bez pozdravu zmizel v zatáčce přístupové cesty.

Když došla k vozu, Václav už seděl za volantem a startoval. Usedla vedle něj a přemýšlela, kdy naposled jí nějaký muž otevřel dveře a pomohl gentlemansky nastoupit dovnitř. Nemohla si vzpomenout a dospěla k bolestnému závěru, že jí možná nikdy nikdo v životě tento projev úcty k ženě neprokázal. Nemívala problém najít si chlapa, však jich od střední školy do posledního manželství jejím životem prošlo několik. Ale evidentně v ní nikdo nikdy neviděl křehkou ženskou bytost hodnou ochrany a opečovávání. Když se dala ke kriminální policii, završila svůj úděl „ženy do nepohody“. Ivaně najednou přišlo hrozně líto, že promeškala možnost být princeznou, což v těch 52 letech už určitě nedožene.

Vlastně vždycky ve svém životě všechno důležité promeškala. Mohla být profesionální hudebnice, jejich punková kapela složená ze spolužáků právnické fakulty začínala být vážně populární, jenomže ona se zamilovala do zpěváka, brzo otěhotněla a tak tak se před porodem stačila vdát. Za ryzí symboliku promarnování příležitostí považuje, že když se v Československu lámaly dějiny, 17. 11. 1989, ona zrovna hekala na porodním sále. A tři nepovedená manželství znamenají neproměnění šance na šťastný osobní život a její úžasné děti, které z nich vzešly a jež nadevše miluje, to nezachrání. Prostě promarnila, co se dalo. Přišlo jí to tak líto, že jí vyhrkly slzy do očí.

„Co je, Netušilko, jsi v pohodě?“ Václav vypadal vyděšeně, Ivanou žádné ohledání mrtvoly dospělého člověka nikdy neotřásl, a neuniklo mu, že je najednou úplně rozhozená.

„Znala jsi ho osobně? Měli jste blízký vztah?“ kolegiální obavy se během vteřiny transformovaly do policajtského zájmu.

„Chlumeckého jsem v životě neviděla.“ Decentně se vysmrkala do kapesníku a zadoufala, že se Václav bude věnovat mrtvému architektovi, a ne důvodu, proč se rozbřečela.

„Tak co se ti děje?“ zklamal její naděje.

„Nic, jsem úplně v pohodě.“

„Nekecej, nejsem slepý! Mně to snad můžeš říct!“ Václav nechápavě kroutil hlavou, tráví spolu minimálně čtyřicet dva a půl hodiny týdně, spíš ale padesát a víc, a to skoro dvacet pět let, tak proč má potřebu před ním něco tajit? Dvakrát jí odsvědčil svatbu a dvakrát s ní zapíjel rozvod, určitě není pochyb o tom, že jsou dobří přátelé. A jestli ji něco rozhodilo při návštěvě místa činu, není přece žádný důvod, proč by mu to nemohla říct.

Ivana honem vyndala mobil a začala googlit zemřelého, věděla, že to je nespolehlivější cesta, jak odlákat Václavovu pozornost od své osoby.

„Vážně se nic neděje, jenom mi něco spadlo do oka. Hele, poslouchej, co o Chlumeckém píše wikipedie:

Narozen 21. 8. 1969 v Praze, je českým architektem a designérem, nositelem řady ocenění, autorem mnoha významných staveb v minimalistickém stylu. V současné době se věnuje převážně designu spotřebního zboží, jeho práce zakoupily přední evropské galerie užitého umění. Je vnukem slavného prvorepublikového architekta Květoně Chlumeckého.“

„A dál?“ Václav vypadal soustředěně, její předpoklad, že rázem zapomene na její psychické rozpoložení a zaměří se na jejich nový případ, byl samozřejmě správný.

„Wikipedie nic víc neuvádí. Ale počkej, budu hledat dál.“ Ivana svižně ťukala do svého chytrého mobilního telefonu, který vzápětí vyhledal bezpočet odkazů ke jménu zemřelého architekta.

Praštilo ji do očí, že mnoho z nich odkazuje na webové stránky bulvárního tisku. Rozklikla první z nich a četla nahlas.

„Známý architekt Milan Chlumecký bude brzy muset přestavět svou luxusní vilu, aby se mu tam vešla rodina, která se rozrůstá, zejména pak jeho manželka. Ta před dvanácti lety ještě jako Renata Hubáčková vyhrála soutěž miss ČR, dnes by mohla soutěžit leda tak v kategorii XXL krásy. Ačkoli uplynulo již šest let od porodu jejich druhé dcery, Renata Chlumecká se stále nezbavila těhotenských kil, naopak k nim ještě nějaká přidala. Samozřejmě nemůžeme vyloučit ani možnost, že je znovu těhotná. V takovém případě se blíží termín porodu, soudě dle jejich rozměrů.“

Ivana se odmlčela a rozklikla fotogalerii. Rychle projížděla obrázky půvabné brunety zachycené tu v obchodě, tu na charitativní akci, a čekala, kdy narazí na podobiznu odporné tloušticce, jaké znala z americké televizní show *Můj 300kilový život*. Na další fotce byla Renata zvěčněna s manželem a oběma dcerami, podle popisu se jednalo o snímek z loňského léta. Ivana zvedla oči od mobilu a otočila se k Václavovi.

„Chlumecký byl celkem fešák, na svůj věk vypadal výborně, evidentně nepodceňoval péči o tělo. S tou Renatou má moc hezké

holčičky, holt se vyplatí replikovat missí geny, zvláště v případě dcer, z něj moc nemají.“

„Ukaž.“ Václav se okamžitě natahoval po jejím mobilu a Ivana potlačila nutkání jej okřiknout, ať nepáchá dopravní přešupek a neohrožuje kromě jejich života a zdraví i bezpečnost na místní komunikaci a plně se věnuje řízení. Jeli ale cestou mezi poli a v dohledu nebyl žádný řidič, který by si chtěl ničit podvozek na vymleté kamenité cestě. Beze slov mu proto mobil podala.

„Jo, on vypadá určitě mladší než na padesát let, hádal bych mu klidně o deset míň. Holky má hezký, ale to je logický, máma je fakt krasavice. To je škoda, že ztloustla, byla to kost. Kde jsou ty tlustý fotky?“ Václav netrpělivě začal listovat ve fotogalerii a Ivana mu rychle mobil vytrhla z ruky.

„Soustřeď se na řízení! Najdu to, moment.“

Ivana listuje fotkami, ale žádné zvěčnění morbidně obézní ženy, jak článek sliboval, nenachází. Na poslední fotografii je vyobrazena Renata s korunkou, v plavkách, které plně odhalují její až anorekticky hubenou postavu.

„No já se jdu zabít. Jestli je Renata Chlumecká na těch fotkách tlustá, co jsem potom já? Ten článek psal asi stejný kretén, co si o Csákové nebo Čvančarové myslí, že jsou obézní! To už všichni zapoměli, jak má vypadat normálně štíhlá žena, která holt má prsa? Jestli srovnávali Chlumeckou s její vizáží, když získala trůn královny krásy, tak jsou úplně vedle, vždyť ta holka evidentně trpěla poruchou příjmu potravy!“

Ivana se tak rozčílila, že téměř křičela.

„Klid, chápu tě a souhlasím s tebou. Ale nemůže to být tak, že Chlumecká je morbidně obézní, ale redaktoři neměli k dispozici žádné fotky?“ Václav přemýšlel nahlas a Ivana mu musela dát za pravdu.

„To samozřejmě možné je. Projedu ještě internet, jestli někdo nebyl v lovení fotek tlusté Chlumecké úspěšnější.“

Ivana znovu najela na google a zadala vyhledávání obrázků. Display jí nabídl snad desítky fotografií Chlumecké, v různých věko-

vých obdobích, ale na žádné se její postava neblížila té hrůze, jak článek popisoval.

„Nic. Žádné fotky metráčka. Možná se skrývá před veřejností, protože se za svou tloušťku stydí. Upřímně, žádné ženské není příjemné, když má nějaký ten špek, o to trapněji se musí cítit bývalá miss a modelka. Jestli se jí podařilo ztloustnout o padesát kilo, chápu, jestli se zahrabala na zahradě té jejich luxusní vily.“

Ivana se bezděky dotkla svého břicha. Potřebovala by shodit pět kilo, která se, když si sedne, převálí v podobě tukového polštáře přes okraj kalhot a tlačí, když si obouvá boty. Teď v zimě se jí to nemůže podařit, to má léty odzkoušené, jak je mrazivo a nevlídno, schvátí ji nezkrotná touha po tučném teplém jídle. Na jaře, až se oteplí, bezbolestně přejde na zeleninové saláty a bude to v pohodě. Dělá to tak každý rok a zatím se jí vždycky podařilo se vánočních tukových přírůstků zbavit.

„Jak víš, že mají luxusní vilu se zahradou?“ přerušil její dietetické rozjímání Václav.

„Na jednom z těch obrázků byla vyfocená s dětma na zahradě a v popisku bylo napsáno, že je to u jejich luxusní vinohradské vily.“

„Aha. To jsem si nevšiml.“ Václav zněl skoro omluvně, že mu něco tak významného uniklo.

„V pořádku, řídíš, a jediné, čeho si máš všímat, je provoz. Budeš mít dost času prohlédnout si její fotky v kanceláři,“ klidnila ho.

„Možná bychom k ní stihli zajet ještě teď a vidět ji v reálu. Potřebuji být do devíti doma, abych si dobalil, ale do té doby je času dost,“ reagoval se zájmem.

Ivana si povzdechla. „Já nevím, nechala bych ji být. Předpokládám, že se sotva dozvěděla o smrti Chlumeckého, má dvě malé dcery, musí tu situaci zvládnout. Navíc to je dost možná nešťastná náhoda a my ji budeme prudit nepříjemnými otázkami.“

S posledním slovem svého tvrzení jí její intuice napověděla, že pravděpodobnost, že si Chlumecký svá smrtelná zranění způsobil

bez cizího přičinění, nějakým zvláštním, avšak možným způsobem, je minimální. Ale i tak, vyloučit to nemohou a vdova si zaslouží alespoň pár dní klidu. I když o klidu se určitě mluvit nedá, v souvislosti s tím, co ji čeká. Prostě si zaslouží mít od policie pokoj a soustředit se na nezbytné úkony, které v případě úmrtí manžela následují, uzavřela své uvažování v duchu Ivana.

„No, neumím si představit, jak by si ta zranění způsobil sám. To by ho ten kůň musel shodit, on by spadl na tu skálu, zase by vydrápal zpátky do sedla a zase by žuchnul, a to celé několikrát dokola. To se mi moc nezdá,“ přemýšlel nahlas Václav nad stejným tématem.

„Ale asi máš pravdu, není nutné za ní jezdit ještě dnes.“ Václav se odmlčel, ale evidentně mu to šrotovalo hlavou, protože o pár sekund později pronesl: „Na druhou stranu, dneska je na dlouhou dobu poslední možnost vyslechnout ji společně. Zítرا ráno odjíždím a budu až za tři neděle.“

Otočil se na Ivanu, snad aby se ujistil, že si kolegyně uvědomuje tuto zásadní skutečnost. Souhlasně pokývala hlavou a potlačila záchvěv vzteku, který připomínka jeho absence vyvolala. Nejspíš si o ní myslí, že je úplně neschopná a bez něj nejen že se v případě nepohne, ale ještě všechno zpacká.

„Já jsem nezapomněla, že odjíždíš, neboj!“ zasmála se, podle svého názoru možná trochu křečovitě, ale Václavovi to evidentně nepřišlo, protože se k jejímu smíchu přidal.

„Budu ti denně referovat, jak jsem s případem daleko. A vdovu společně určitě navštívíme, až se vrátíš. Slibuju, že ten případ neuzavřu, dokud nebudeš zpátky, abys mohl na vlastní oči zkontrolovat, jestli je Chlumecká tlustá, nebo ne!“ pokračovala zase se smíchem, tentokrát upřímným.

Václav otvíral pusy, patrně chtěl nabídnout sázku, že Ivana ten případ neuzavře, i kdyby se snažila sebevíc. Ale nejspíš si i on dal předsevzetí, že odjede do lázní, aniž by se s ní pohádal, protože naprázdno polkl a pak s úsměvem řekl: „Prima, beru tě za slovo. Zítرا

ti napíšu, jaký přesně mám časový harmonogram, a domluvíme se, v kolik hodin bude nejlepší, abychom si volali.“

Minuli ceduli s přeškrtnutým jménem obce Statenice a Václav znejistěl.

„Jedeme správně? Už jsme ze Statenic pryč a žádnou stáj jsem neviděl. Přitom má být přímo tady u téhle silnice.“

Ivana se rozhlížela po setmělém okolí, které neznala.

„Já bych jela dál. Maximálně to v další obci otočíme a zadáme adresu do navigace.“

Renata Chlumecká seděla ve vaně a s požitkem na sebe pouštěla proud horké vody. Cítila uspokojení, dneska to zase zvládla, odběhala na pásu dvanáct kilometrů a pak ještě 45 minut posilovala jak horní část těla, tak i břicho a hýždě. Když zapřela nohy o okraj vany, okamžitě se jí vyrýsovaly svaly. Zmáčkla kůži na stehně a zaradovala se, pomerančový reliéf, který ještě donedávna v tento moment kazil její dobrou náladu, se vytratil, až na pár hrbolků měla kůži hladkou jak vyleštěné jablíčko Granny smith, které si za odměnu dá ke svačině.

Zamračila se. Kdyby vydržela dát si dnes už jenom proteinový prášek rozmíchaný s vodou, usínala by s váhou, která na ní po cvičení zasvítla na displeji. 69,5 kg. Ráno by mohla mít 68,5 kg nebo přinejhorším 69. Jenomže to ona nevydrží. Omdlela by hlady. Navíc je disciplinovaná a dodržuje jak tréninkový plán, tak jídelníček, který jí sestavili ve fitness centru. Výživový poradce i trenér ji varovali, musí jíst a zapomenout na hladovky, jinak ztratí svalovou hmotu a její metabolismus se ještě víc zpomalí. A o to vážně nestojí. Už takhle se svými hýčkanými svaly do konce života nechutná pizzu, svíčková se dávno stala zapovězeným slovem. Ale to jí vlastně vůbec nevadí, pochutná si i na čtvrtce zeleného jablka z Nového Zélandu, ke kterému smí sníst půl kelímku sýru Cottage. Jen kdyby to mělo nějaký efekt.

Zhluboka si povzddechla a postavila se ve vaně. Kriticky projela pohledem své břicho a boky přejela dlaněmi. Žádný přebytečný špek, nikde nic nevisí ani neplandá. Je pevná, jak nebyla ani na základní škole. Jenomže je jí prostě kus. Dvě těhotenství a hlavně hormony, které předtím brala, rozšířily její boky i zadek, prsa jí narostla do rozměrů Věstonické venuše, i chodidlo se jí o jedno číslo zvětšilo – na velikost 41. Důsledně dodržuje jídelníček a za rok má tři kila dole. Před tím, než se svěřila do rukou odborníků, bojovala s váhou sama. Zkušeností měla víc než dost, od šestnácti let se pohybovala ve světě modelingu, moc dobře věděla, že se dá fungovat na jednom pomeranči denně a držet si váhu 50 kg při výšce 175 cm. Jenže to by nesměla rodit děti a pak se o ně osobně starat.

Prvním varovným signálem bylo, když omdlela při procházce s kočárkem, to bylo Emě půl roku. Její matka jí tenkrát vynadala, jako by jí bylo osm, a ne o dvacet let víc. Vyslechla si, jak je nezodpovědná, kromě svého zdraví riskuje i to dceřino, vždyť ještě kojí a mohla by o mléko přijít. A když se žena stane matkou, měla by snad mít jiné priority než obvod pasu.

Renata s ní z hloubi duše souhlasila. Jenomže to by nesměla mít doma Milana. Nikdy nezapomene na focení Emy po příchodu z porodnice. Milan chtěl zvětšit novopečenou maminku s miminkem, ale nebyl spokojený s její vizáží, nechal ji pětkrát převléknout, ale ve všem mu připadala „pořád taková těhotná“. Nakonec fotil Emu samotnou a Renata kvůli tomu proplakala tři následující dny.

V těhotenství s Emou nabrala třicet kilo, dvacet se jí podařilo shodit. Přemluvila Milana, že by měli Emě pořídit sourozence, aby nevyrůstala jako jedináček. Milan byl s těmi svými na kordy, takže to nepovažoval za životní výhru, ale tenkrát ještě o Renatu stál a s dalším těhotenstvím souhlasil. Znamenalo to další hormonální cykly a další kila navíc. Opět třicet kilogramů oproti výchozí váze, v porodnici nechala pouhých pět. Byla odhodlaná kojit, takže hubnutí odložila na dobu, až mladší Elu odstaví; to se podařilo až v jejích dvou letech. Renata se s nadšením vrhla na cvičení a hladovění,

ale ačkoli nikdy nezhřešila, dostala se na váhu 73 kilogramů a níž nešla a nešla a velikost č. 42 zůstávala.

Milan to nejdřív jízlivě komentoval, asi dělá něco špatně, cvičí málo a jí moc. Renata vyzkoušela keto dietu, očistu Antónie Mačingové i starou dobrou tukožroutskou polévku, vždy se stejným výsledkem. Zhubla pět kilo, ale v momentě, kdy dietu opustila a stravovala se „normálně“ (což v jejím případě znamenalo light jogurty, zeleninové saláty a dušené kuřecí maso), váha byla zase zpátky na výchozím bodě.

Renata byla odmalička bojovnice, ale v tomhle zápase přestala věřit ve vítězství. Jak se říká, geny nevyčůráš, a když se podívala na svou mámu a o tři roky starší sestru Pavlu, jasně si uvědomovala své limity. U nich v rodě prostě byly ženské velké a hřmotné. Ale to přece neznamená, že by byly tlusté nebo zanedbané! Pavla byla o tři centimetry vyšší než Renata a dobrých 15 kilo těžší a patřila k nejobletovanějším ženským v cestovní kanceláři, kde pracovala, jak kolegy, tak klienty. Samozřejmě ve vši počestnosti, protože je šťastné vdaná. A Slávek, její manžel, ji úplně zbožňuje, protože je krásná a charizmatická.

Renata se zachmuřila, zase ji kolotoč myšlenek vrhl k tématu, zda byl vztah s Milanem správnou volbou, pro ně pro oba. Tenkrát byla mladá a naivní a ve světě showbyznysu, kde se náhle po svém vítězství v soutěži o nejkrásnější dívku ocitla, úplně ztracená. Ani ve svém okouzlení novou životní situací jí neuniklo, v jak povrchním prostředí se ocitla, a nedělala si iluze, proč jí najednou více či méně úspěšní muži nadbíhají.

Na soutěži také potkala Milana, sebevědomého architekta, který právě získal Grand Prix Obce architektů za přestavbu továrny v Michli. Číslo z něj odhodlání dobýt svět a vůbec všechno, co si zamane, včetně Renaty. Ale byl na rozdíl od ostatních tak strašně opravdový, za jeho odhodláním byla neochvějná víra, že dokáže všechno, o čem sní a mluví. Renata se do něj bezhlavě zamilovala.

Vlastně mu těžko může vyčítat, že ji odepsal, když není schopná naplnit jeho představu o dokonalém ženském tvaru. Je každou buňkou své existence designér, posedlý dokonalostí. A ona svou dokonalost ztratila. Z výjimečné krásky se stala obyčejnou maminkou. Nebýt Milanova zklamání z její proměny, možná by byla úplně spokojená a šťastná. Mateřství ji naplnilo. Zbožňuje svoje holčičky a užívá si každou minutu, kterou může strávit v jejich přítomnosti. Ale samozřejmě jí záleží i na jejich vztahu. Není si jistá, jestli Milana po tom všem ještě miluje. Ale už kvůli holčičkám by ráda udržela manželství v nějaké funkční formě.

Ví, že Milan má dlouhodobý poměr s Vandou. Nejdřív se tím užírala a vnitřně se připravovala na rozvod. Teprve později pochopila, že se Milan rozvádět nechce, naopak, ona je pro něj pojistka statutu quo. Dostala několik anonymních dopisů, v nichž ji „přítel“ informoval, kdy se její manžel s Vandou soukromě viděl a co prováděli. Netrvalo dlouho, aby jí došlo, že pisatelem je samotná Vanda. Ta jediná měla zájem na tom, aby Renata o poměru věděla, udělala scénu a Milana opustila. Možná by tak prozíravá nebyla, ale se vším se svěřila Kláře. Své moudré přítelkyni, kterou kdysi porazila v soutěži krásy, ale ani tím jejich přátelství neutrpělo.

Myšlenky na ne zrovna ideální vztah s Milanem Renatě zkazily dobrou náladu ze sportovního výkonu. Jukla na hodinky, má ještě čas, než vyzvedne holčičky ze školky a z družiny, aby je odvezla do baletní přípravy. V Bostonu je devět hodin ráno, to je akorát doba, kdy Petr odjíždí na trénink a Klára zůstává s dětmi sama doma, ideální příležitost jí zavolat a hovorem s ní ulehčit svému smutku.

Renata hbitě vyskočila z vany, natáhla na sebe župan a mokré vlasy obtočila ručníkem do tvaru turbanu. V obýváku klesla do pohodlného gauče s mobilem v ruce a nejdříve ověřila zprávou na viberu, zda kamarádku nebude rušit.

Můžu volat? Ted?

Klára obratem odpověděla.

Jasně. Volej.

Renata neotálela a o vteřinu později již držela mobilní telefon u ucha, zazvonil jednou a ozval se kamarádčin sametový alt.

„Čau, Renčo, to je dokonalý, jak jedeme na stejný vlně! Zrovna jsem si udělala latté a mám chuť s někým pokecat! Jak se daří?“

„Zrovna jsem docvičila a mám chvilku, než pojedou pro holky. Vidíš, taky si dám kafe, to je dobrý nápad.“

Renata se přesunula do kuchyně a jednou rukou obsluhovala kávovar, zatímco druhou držela telefon u ucha. Pak poodstoupila, aby zvuk mletí kávových zrn nerušil její spojení s Klárou.

„Obdivuju tě, jak na sobě makáš. Jsem líná jak veš. Mě úplně unaví jenom poslouchat, když o tréninku vypráví Petr.“ Klára se zasmála, ale to nijak nesnížilo poklonu, kterou kamarádce učinila.

„No jo, jenomže jsi veš velikosti 34, to se to fláká. Já už prostě nikdy nezhubnu.“

Renatu samotnou překvapilo, že se zase vrací, jako kolovrátek, k tématu hubnutí. Ví, že od Kláry nic nového neuslyší. Jenomže, bohužel, její postava je tak úzce spjatá s jejím manželstvím, že to nelze oddělit. A na jejím manželství zase záleží, v jakých podmínkách budou vyrůstat její holčičky, a to je prostě středobod všeho. A tak to takhle Kláře zopakuje. Ta se, jako vždy, rozohní.

„Renato, už mě vážně neštvi! Milan se chová jako debil, protože je to debil a vždycky byl! Jenom jsi byla mladá a blbá a nevidělaš to! Tak už se na něj vykašli, rozveď se a najdi si někoho novýho! Jsi nádherná, sošná ženská! Ten kretén si tě nezaslouží. Přileť za náma, do týdne tě znova provdám, tady se o tebe chlapi poperou!“

Klára se tak upřímně rozčílila, že byla Renata v pokušení jí uvěřit, okamžitě zabukovat letenky a alespoň na dva týdny odletět do Bostonu na návštěvu. Jenom na dva týdny, zahojit si sebevědomí zadupané do země. Holčičky by mohla vzít s sebou, osmiletá Ema je malá móde-manka a nákupy v Americe by si určitě užila víc než Renata.

Klára okamžitě pochopila, proč se odmlčela, a zajásala.

„Renčo, přiletíš? Alespoň na týden! Jsou výprodeje, bezvadně si to užijeme! A když vezmeš holky, Jasmína bude nadšená, uděláme velkou holčičí párty! Co říkáš?“

„Já bych ráda, ale nevím, jestli brát teď Emu ze školy, za týden se uzavírá klasifikace prvního pololetí.“

Klára se zasmála. „Prosím tě, ve druhý třídě maj stejně všichni samý jedničky! Je úplně jedno, jestli tam bude, nebo ne. Ale klidně přileťte za týden, já budu šťastná za jakýkoli termín! Mohly bychom si vyrazit na pár dní na Floridu za Martinou, nikoho tam zatím nezná a je z toho hotová. Rozptýlily bychom ji a taky se trochu ohřály, tady je pořád zima a už mi to leze na mozek. Florida mi tak chybí!“

Klára zněla toužebně a Renata si znovu uvědomila své vlastní peciválství. Vážná známost s Milanem pro ni byla mimo jiné vítaná výmluva, proč jako úspěšná modelka odmítat lukrativní zahraniční pracovní nabídky. Byla v Čechách natolik zakořeněná, že si nedovedla představit žít ani pár měsíců někde jinde. Zato Klára si před sedmi lety bez zaváhání sbalila kufr a odjela za Petrem, hokejistou, s kterým se vyspala po večírku v Becherbaru na karlovarském festivalu, aby zjistila, jestli má jejich vztah potenciál, nebo se vyčerpá festivalovým sexem. A evidentně potenciál měl, protože jsou stále spolu a v průběhu posledních pěti let se jim narodily dvě děti.

Najednou se Renata rozhodla. Udělají si s holčičkami výlet za velkou louží. Milan proti tomu nemůže nic namítat. Bydlet budou u Kláry, jak ji zná, bude je živit, nenechá si přispět ani na nákupy potravin, nanejvýš ji Renata donutí nechat se pozvat na večeři. Utratí vlastně jenom za ty letenky, maximálně pár korun za oblečení, to Emě upřít nemůže, ale to se vážně vyplatí, to i Milan určitě pochopí. Svým dcerám neodepře nic, na rozdíl od Renaty, kterou drží zkrátka.

Klára spontánně zajásala, když jí Renata o svém rozhodnutí řekla.

„Paráda! Ani nevíš, jakou mám radost! Nakoupím spoustu vína a vůbec nebudeme spát, bude to jeden velký večírek!“

„Moc se těším! A nebude to Petrovi vadit, když se k vám takhle nakýblujeme?“

„Prosím tě, ten si ani nevšimne, pořád je na tréninku. Navíc hostinské pokoje mají svoji koupelnu se záchodem, ani se nepotkáte. A kdyby jo, bude rád. Oblíbil si tě, obdivuje, jak na sobě dřeš.“

Klára se odmlčela a pak dodala méně rozjásaným tónem. „No, a taky obdivuje tvoji toleranci k Milanově aférce. Ví, že já bych s ním vyrazila dveře i s pantama.“

Renatu bodlo u srdce, netušila, že kamarádka probírá detaily jejího manželství s někým třetím, i když svým zákonným mužem.

„Myslela jsem, že je to jenom mezi náma,“ šeptla do telefonu ublíženě.

„Ježíš, Renčo, nezlob se, nikomu jinému jsem to nevykládala! Ale měla jsem na Milana strašný vztek a potřebovala jsem se z toho vykecat. Petr není žádná drbna, dál to nepošle.“

Renata na kající doznání kamarádky nedokázala hned reagovat. Vlastně se nebála, že by se informace dostaly k nežádoucím uším, potažmo do bulváru, ví, že na Klářína manžela je spoleh. Jenom ji zasáhla potřeba kamarádky probírat s Petrem její nepodařené manželství. I když ona s Milanem také do detailu analyzovala fakt, že si kamarádka nabrnkla hokejku, a jestli je to perspektivní, nebo není. Tenkrát měla pocit, že Milan je nejbližší člověk na planetě a musí s ním všechno sdílet.

„V pohodě, vždyť já vám věřím, oběma. Jenom je mi to trapné. Být tlustou podváděnou manželkou není zrovna meta, které jsem chtěla v životě docílit.“ Snažila se to konstatovat bez emocí, ale hořkost do jejích slov přesto prosákla.

„Renato, já jsem tak ráda, že se brzo uvidíme a tyhle nesmysly ti budu moct osobně vytlouct z hlavy! Jsi nádherná ženská, úplná bohyně, bohužel sis vzala povrchního kreténa, který se nepřenese přes to, že bezdětná dvacítka vypadá jinak než ženská v pětatřiceti, navíc po dvou porodech! Makáš na sobě, děláš maximum pro to, abys dobře vypadala, a máš skvělé výsledky! Jsi

kočka. A on je sráč, který neudrží péro v kalhotách. Zasloužil by přes hubu.“

Renata si povzdechla. „Jsi hrozně hodná, jak se snažíš mě utěšovat! Ale fakt je, že jsem věděla, koho si беру. Milan je prostě posedlý dokonalostí. A já, bohužel, vypadám jinak, než on vnímá krásu.“

„Pane bože, hlavně že on je dokonalý! Co jsem si posledně všimla, má o hodně míň vlasů, než když jste se brali, a dost se mu zvětšilo v koutech čelo! To mu nevádí?“ Klára si tak nahlas odfrkla, až Renatě málem zalehlo ucho.

„Možná vadí, já nevím. Tématu tělesných změn se z pochopitelných důvodů vyhýbám.“

Klára chvilku mlčela a pak se zasmála. „Kdybys na ně zavedla řeč, možná bys zjistila, že tě pořád prudí s hubnutím, aby zamaskoval, že se z něj stává dědek. A jak to mezi sebou jinak máte?“

Renata znovu potřebovala pár vteřin na rozmyšlení, než odpověděla. „Tak nějak pořád stejně. V poslední době není v pohodě. Myslela jsem, že je nervózní z toho nádobí, co má teď uvést na trh. Je naskladněné, ale ještě se neprodává. A včera na mě vrčel, že ho ruším, když tvoří, a už kreslil zase nějaké další. Asi to nikdy neskončí.“

„Anebo není nervózní z práce, ale z toho, že stárne. A ví, že ta mladá krasavice je s ním jenom kvůli tomu, aby jí pomohl v kariéře. Jako chlap už nestojí za nic. Možná mu dojde, že jsi jeho životní výhra a měl by olíznout všech deset, žes s ním vydržela.“

„Tak toho se nedočkám,“ zasmála se Renata. „Musím končit, za chvíli mám vyzvednout holky, s tebou ten čas tak nádherně letí, ani jsem si neuvědomila, kolik už je,“ téměř se lekla při pohledu na hodiny.

„Jasně, pozdravuj je a napiš mi, kdy přiletíte. Už se nemůžu dočkat, až vás tady budu mít.“

„Díky! Taký se moc těším a jdu hned zabukovat letenky.“

Renata ukončila hovor a šla si honem vyfénovat vlasy. Zažívala přitom pocit uspokojení, to bude Milan koukat, až mu večer oznámí, že si udělají holčíčí výlet, aby ho nerušily při tom veledůležitém

navrhování. Zapnula počítač, ale než stačila provést rezervaci letenek, vyrušil ji zvonek od domovních dveří. Podívala se do monitoru videotelefonu a spatřila neznámé obličejě nějakého cizího páru. Ihned pocítila nevoli, nemá čas se s někým vybavovat a tohle vypadá na jehovisty nebo něco jim podobného. Nejradši by na zvonění vůbec nereagovala, ale z jejich obličejů vyčetla odhodlání dobývat se k nim tak dlouho, dokud si s ní nepromluví.

„Přejete si?“ štěkla proto do domácího telefonu.

„Paní Chlumecká? Tady policie. Potřebujeme s vámi mluvit. Mohli bychom dovnitř?“

Renatě se okamžitě roztřásla ruka, ale dokázala zmačknout buzák a nezvané hosty vpustit do zahrady a následně do domu.

Rostislav Mach zatukal na dveře kanceláře ředitelky Prague Prime Builders a zdvořile čekal, až bude vyzván ke vstupu. Mohl vkročit do místnosti okamžitě poté, co prsty zabubnoval na leštěný ořech, ale zakládal si na své kinderstube, jak rád prohlášoval. Oproti tomu Soňa Frantlová považovala vyčkávání na explicitní svolení za zdržování, proto vyštekla „dále“ ještě našťvaněji, než odpovídalo jejímu rozpoložení.

„Dobré odpoledne, Soňo, máš na mě chvíličku?“

Při pohledu na jeho rozložitá ramena v perfektně padnoucím obleku okamžitě roztála.

„Samozřejmě, i dvě chvíličky. Dáš si kafe?“

Rostislav dnes vypil už čtyři kávy a žaludek mu dával najevo, že by si rád od kofeinových smršťí odpočinul. Chtěl ale pobýt v přítomnosti své šéfově co nejdéle, a proto jej neposlechl.

„Moc rád, díky.“

Soňa zmáčkla tlačítko na telefonním přístroji na svém psacím stole, zhotoveném ze stejného ořechového dřeva jako dveře a skříně v místnosti, a vydala pokyn své asistentce:

„Nikolo, dvě presa.“

Rostislav vnímal, že je u své šéfové návštěvou vítanou. To ovšem neznamená, že by s ním zbůhdarma trávil čas. Jistě předpokládá, že má důvod, proč si nárokuje chvíle v její přítomnosti. Ihned, co za sebou asistentka zavřela dveře poté, co jim naservírovala kávu, spustil.

„Vlastně jdu s takovou hloupou otázkou. Předpokládám, že se večer na otevření Office Toweru potkám s Milanem Chlumeckým. A rád bych se poradil, jak mám reagovat, pokud se mě zeptá, jak probíhá audit a co konkrétně ověřuji.“

Soňa uznale pokývala hlavou a Rostislav byl za to drobné gesto ocenění jeho vnímavosti rád. Doufal, že jeho schopnosti a dovednosti budou všem zjevné.

„Neděláme nic nelogického, prostě analyzuješ všechny zakázky z posledních tří let, o něž jsme se ucházeli a neuspěli jsme. Chceme zjistit, kde děláme chybu, na tom není nic divného. Na druhou stranu asi není nutné Milanovi cpát, že trochu smrdí, jak jsme vždycky přepálili nabídkovou cenu, pokud zakázku připravoval on. Zjistil jsi už něco konkrétnějšího?“

Rostislav opatrně volil slova. Byl si jistý, že najde, co hledá, ale esa v ruce zatím neměl.

„Neodvažuju se předjímat výsledky, ale určité souvislosti začínají být poměrně zřetelné. Ve všech případech, kterými se zabývám, se vždycky objeví jedna ze tří firem – Alfa Buidling, Market Leaders nebo Cz Bricks.“

Soňa znovu pokývala hlavou.

„Předpokládám, že mapuješ, jaký vztah by mohly mít k Chlumeckému, pokud bychom jej snad podezřívali z toho, že schválně nadsazoval cenu, aby vyhrála konkurence.“

Rostislav se na ni spiklenecky usmál.

„Samozřejmě sháním všechny informace, které jsou k dispozici. Zatím je potvrzené jediné – Cz Bricks stavěli stáje, kde má Chlumecký ustájenou tu svoji kobylu.“